

aquest àmbit concret. Simptomàtic, oi? Però la Generalitat tampoc no s'ha distingit per una gran imaginació, ni a l'hora d'exigir el que pertocava, ni a l'hora de posar-hi solucions per altres vies. Respecte a la música a les escoles d'educació bàsica, els trets serien curiosament similars. L'efectivitat de la Diputació de Barcelona, a l'hora d'establir criteris per avançar, tampoc no ha estat cap meravella.

En tots els casos, o pràcticament en tots, haig de dir que he notat una gran dosi de bona voluntat per part dels interlocutors de les diverses institucions, però, així com en altres camps —deixeu-me posar com a exemple el canvi notat en la qualitat de l'arquitectura— l'efectivitat ha estat manifesta, en el camp de la música seguim estant malament. En descàrrec dels nostres il·lustres representants podríem dir que hi ha encara, altres coses més importants, més bàsiques, que segueixen funcionant amb un esclap i una espardenyia, i que per tant, és una qüestió de prioritats. A la música ja li tocarà el seu torn. Esperem que sigui abans del dia del judici final a la tarda, com deia aquell.

Però tal i com he dit abans, no podem ser pessimistes del tot, perquè el conjunt de la societat té un aliat: l'ajuntament propi. Efectivament, els diversos organismes municipals d'alguns pobles i ciutats petites entrenen una tasca lloable de substitució dels seus germans grans, que com que són més amunt no hi veuen tan bé. Quina llàstima que els pressupostos estatals estiguin tan mal repartits! Si tornem a comparar-nos amb la mitjana europea de països similars al nostre, l'estat central té massa diners, la Generalitat pocs i els ajuntaments poquíssims. I, cal dir que, si bé la major part de governs municipals que han emprès un projecte interessant a curt, mig i llarg termini són del Partit Socialista, hi ha mostres d'ajuntaments regits per Convergència i Unió i per Iniciativa que semblen confirmar que l'adscripció política no és tan determinant com la proximitat a la realitat.

Tornem a Granollers. La nostra ciutat ha sofert com totes les altres, o més, les conseqüències de molts anys d'ostracisme des del punt de vista del suport institucional. Però és curiós que la memòria col·lectiva recorda uns moments que, si tenim en compte les circumstàncies, s'han de qualificar d'esplendorosos. Aquest record ha actuat com a motor extraordinàriament positiu per a generar el procés que vivim actualment.

Diversos pobles i ciutats de la comarca, que pertanyen a aquell grup inquiet que he esmentat abans (Caldes, la Garriga, Mollet, Montmeló, Parets,...) han trobat, a la capital comarcal, suport en el terreny de l'organització de concerts de qualitat i comunicatius, assessorament, possibilitat d'obtenir la titulació sense que els nois i noies es desplacin de la seva escola... I Granollers s'ha nodrit també de l'empenta i de les diverses iniciatives dels centres esmentats. Això deu ser comarcalisme ben entès. No conec cap altra comarca amb aquesta sintonia cap a un treball progressista i d'equip —tant de bo que sigui per desconeixement. Però l'aspecte que voldria remarcar és la quantitat de gent involucrada que recorda o ha sentit parlar del període que va fer cèlebre una frase, que hauríem de tornar a adaptar per fer justícia al que comentem: "El Vallès, terra de Músics".

De tota manera això no és xauxa, ni de bon tros. La quantitat de músics